

שפת אמרת ויקרא פרשת שמיני שנה תרס"ד

כתיב שבעת ימים ימלא את ידכם. לאחרן הוא עומד השלים והוא כלי מחזיק ברכה. لكن הברכות מסורין בידי דכתיב שאו ידיכם קודש וברכו את ה'.

אהרון: אהוב שלום ורודף שלום, וחזק לו מסתבר שיש בו הכח לברך את עמו ישראל באהבה, שלא מצאנו כלי מחזיק ברכה לישראל יותר מהשלום.

ומוקדם צריך להיות שלימונות בבחוי' כדי זה ימלא את ידכם דכתיב אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה פי' בוה"ק בכחך זו נשמה. שהו עיקר עבודה האדם בעזה"ז לקשר המעשה בכח הנשמה. ידך זו שמאלא רומו אל הגוף. לעשות בכח בשותפות כח הנשמה כמ"ש בכל דרךך דעהו. ובכח הנשמה מתunker גם הגוף. ולכן מסיים הפסוק כי אין מעשה כו' ודעת כו' בשאול. פי' כי הגוף עומד למותה. רק כפי התקשרות מעשה האדם בעודנו חי בכח הנשמה. עי"ז הארת הנשמה חופף על הגוף גם בקבור. ומצד זה עתיד לתחיית המתים.

כבר חזרנו על יסוד זה כמה פעמים, שהנשמה שבאדם יכול לפעול הרבה על הגוף, ולזכך את הגוף. וזה ימלא את הידיים בצדיה יוכלים לברך את ישראל. ולאחר שהנשמה פועלת על הגוף, הרוחניות נשאר בגוף, אפילו לאחר מיתה, ובזה יש תחיה המתים לגוף, שנשאר בו קצת לחוליות.

ובש"ק מאיר הנשמה בתוספות גם בגוף לפי שהוא מעין עוה"ב. שבעה"ב גם הגופות יהיו מזוככים. וזה בחוי' משנה להם. **לכן מצה לעג גם הגוף בשבת קודש.** ובימי המעשה הוא בחוי' ימלא את ידכם. ונתקן הכליל. אח"כ בא הארץ מיום השmini שהוא מעלה מן הטבע והיא הברכה:

שפת אמרת ויקרא פרשת שמיני שנה תרס"א

בענין ימי המילואים ובימים השmini קרא משה כו'. דכ' שבעת ימים ימלא את ידכם והוא כמו שבע שבתות תמיינות שהם תיקון המדות להיות כלים לקבל התורה בשבועות. כدائית התקון עצמאך למדוד תורה. וכשיצאנו מארץ מצרים צרכינו להכין עצמנו לקבלת התורה. כי התורה ארוכה מארץ מידה. אבל כפי תיקון מדות האדם יכול לקבל בהם הארת התורה במידה שאדם מודד כך מודדין לו. וכעין שכ' במד' תזריע וממים תכנן במידה ע"ש.

מי שאינו בעל מידות טובות, אינו יכול למדוד תורה כראוי. עניות הוא תנאי לקבלת התורה. מה' דרכים שהتورה נקנית בהם. מה שהאדם עובד על מדותיו יותר, יכול לקבל את התורה יותר. אנו נמצאים בספירת העומר, ומכנים עצמנו למדוד תורה.

ובמשכן שבעת ימי מילואים כי בע"ת בא בחילא סגי. ותקנו בז' ימים אלו כל מה שמתיקנים בז' שבתות. וב' אלו הדרכים תיקנו משה ואחרן לדורות. מרע"ה הכוין הדרך של צדיקים גמורים. ומתיקיים בכל שנה. בניסן יצ"מ. ואח"כ שבע שבתות עד קבלת התורה. ואחרן תיקון הדרך של בע"ת ומתיקיים בתשרי ז' ימים בסוכות ושבmini עצרת ושמחת תורה. וכעין זה נמצא במדרש כי ז' ימי

סוכות ושמיני עצרת כמו זו שבתות ושבועות ע"ש בשעה שבפ' מה יפו עמוק בנעלים. וכן בגם' למדו שבעת ימים דסוכות תשבו מתחבו יום וليلה ביום מלאים ללימוד שסוכה נהוג ביום וليلות. שהם בח' תשובה لكن בו ימים מתקנים כמו בז' שבתות:

בעל תשובה בא בחילא שנייה. במקום שבعلي תשובה עומדים, אפילו צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד.

איתא בת"כ וכי ביום השmini ע"י שמחה לפניו במרום כיום שנבראו שמים הארץ כתיב התם ויהי ערבי כו' ועל אותו היום נאמר צאינה וראינה כו'. כי בגין המשיכו עתה דרך חדש בעולם ע"י התשובה שעשו. וזה ה' הכהן לדורות כמ"ש חז"ל (שבודה זורה ח): לא היו בני ראיון לאותו מעשה כי אם להורות תשובה. והאלקים עשו האדם ישר ומעשה בראשית הכל לכבודיו ברא וה' זה הדרך לצדיקים כמ"ש ישרים דרכי ה' צדיקים ילכו בהם. אבל בני תקנו עתה דרך אפילו להנשלים בעצםם כי דרכי ה' ישרים. [אף על גב דאיתא תשובה קדמה לעולם מ"מ להוציאו מכח אל הפועל ה' ע"י בגין שהרי איתא ג' כ' ישראל קדמו לעולם] ולכן ה' שמחה לפניו כמו במעשה בראשית כי זה תיקון העולם. וזה שערירה לו אמרו. קראה אמו שהמשיכו דרך חדש. ולכן כ' ביום השmini שהוא מעלה מדרך הטבע שהוא ז' ימי בראשית. וכמה גודלה התשובה כמ"ש ז' גודל החטא שמקודם מראה כבוד ה' כו'. ואחר החטא אפילו פני הסرسור יראו מגשת אליו. כמו כן אחר שעשו תשובה וירא כבוד ה' אל כל העם:

דרך התשובה הוי דרך חדשה בעולם, והוי תיקון עולם חדש לגמרי. אדם בעל תשובה בורא לעצמו עולם חדש. הקב"ה גורם לחטא העגל ללמד לעולם את כוחו של תשובה. לעולם על האדם לדעת שככל רגע ורגע יכול לבנות לעצמו עולם חדש ממש, העולם של תשובה. ,

שפת אמת ויקרא פרשת שמיני שנה טרשת

בפסוק זאת חחי' אשר תאכלו כו' אני ה' המעלת אתכם כו'. כתיב מי יודיע רוח בני האדם העולה כו' למעלה ורוח הbhמה היורדת כו' למיטה כו'. וכתי' ויציר כו' האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמות כו' ויהי כו' לנפש חי. פי' שיש באדם נשמה העולה למעלה ומושכת לעולם לעלות אל השורש. אבל מצד התקשרות הנפש בגוף שהוא מלמטה שהוא נפש חי' לבן המלחמה באדם. שמצד א' נמשך למעלה ומצד א' למיטה. וכן איתא בגם' דיש בו השווה למלאכי השרת ויש בו השווה לבהמה. וכ"כ וירדו בדגת הים כו' אחז"ל זוכה רודה בהם ואם לאו נעשה ירוד לפניהם. ומתחלת שם הקדוש ברוך הוא את האדם בג"ע וה' כלו בח' נשמה שגט הגוף ה' מזוקך כמלאך. ואחר החטא נתערב בו פסולות ונעשה בח' אדם ובמה. ואח"כ ע"י יצ' מ נתבררו בנ' לי להיות נקרים אדם כמ"ש אדם אתם אתם קרוין אדם. וזה המעלת אתכם להיות בח' העולה היא למעלה שזה כח יצ' שלא להיות הנפש נאסר בגוף שלא יוכל להתעורר. ולכן הבדילנו הקדוש ברוך הוא מלאה מאכלות אסורות שהם מיוחדים לאומותיהם בהמה להם היורדים למיטה. ובנג'יהם בני עלי'. וזה שורמז במד' שהד' מינים הם בח' ד' מלכיות. וגם רמז הד' מלכיות בפסוק ומשמעותו יفرد כו' לרמז כי אדם מוכן לנهر היוצא מעדן כו'. אך ממש יفرد לד' נחרות שם יש תערובות פסולת שכן נגרש האדם אחר החטא לברר אלה התערבותות. ואחר החטא הוצרך להתקיים ב' הפירושים וירדו שמקודם נעשה ירוד לפניהם וזה ה' במצרים כמ"ש אני ארץ עמק כו' ואח'כ אני עילך גם על השזו לברר

הנפשות ויצאו לחיות להיות שליט ורודה בהם. ולכן כל מי שיש בו כח הנשמה ביותר צריך לברר אלה המינים. ולכן בשבת שיש בו נשמה יתירה מצוה לענגו בבשר ויין שכח השבת מעלה אלה הדברים. ז"ש אנחנו כו' המעלך מארץ מצרים הרחב פיך כו'. דאיתא בזוהר"ק בפ' ויווצר רוח אדם בקרבו כי כפי התפישות הגוף כך מתרחב הרוח והנשמה ביותר וזה המדה לבני' שנק' אדם لكن התחליל הכתוב וידבר אל משה ואל אהרן שבחי' משה רבינו ע"ה הנשמה שהוריד התורה מן השמים. ובחי' אהרן לתקן הגוף لكن הוא מקריב את הקרבנות מן הבהמה כו':

שפת אמת ויקרא פרשת שמיני שנה טرس

במד' חכמוות בנתה ביתה צביה עמודי' שבעה ז' ימי בראשית ששת ימים עשה כו' ויברך את יום השבעי כו' מאחר שקורא ז' ימי בראשית עמודים א'כ אין זה תכלית הבריאה. רק כמאמר ז"ל העווה ז' דומה לפרוודור בפני עזה"ב. لكن עזה ז' העמודים שצרכיך האדם לעלות על ידיהם לעזה"ב. וכ' אני עשית הארץ ואדם עלי' ברأتي שיחי' האדם שליט על הבריאה ושלא יהי' נטבע בטבע העולם. וע"ז דרשו חז"ל וירדו בדגת הים כו' זכה שליט עליהם לא זכה נעשה יורוד בפניהם. ואדה"ד נברא להיות בגן עדן שהוא למעלה מכל הבריאה. וכך ניתן הבראה בשבת לקיים הטבע להיות ממשך אחר שורש העליון. ובנ"י כבר זכו לזה hon בקבלת התורה והן במשכן ומקdash. וכך כ' ביום השמיני שנטעלו לצאת מן הטבע להתדבק בעזה"ב. וכן אמרו חז"ל על יום השמיני נאמר צאינה וריאנה בנות ציון כו'. דכ' וירא כבוד ה' אל כל העם. וא"א לראות פנוי ה' עד שיזכאי מן הטבע כמ"ש צאינה אח'כ וריאנה. וככ' ויעמדו לפני ה' כמו תפלה שנק' עמידה שהוא שכשוכין להתפישות הגשמיות להיות עומדים לפני ה'. ובנ"י מוכנים לזה כמ"ש בנות ציון בנימ המצויים לי. וזה עדות המילה שבנ"י בני עזה"ב. מילה הסרתת הערלה בח' צאינה. ופריעה גילוי אור המילה שהוא וריאנה. וכן גם מילה בשמיini. וכל איש ישראל יש לו חלק בהזה. כמ"ש כל ישראל יש להם חלק לעזה"ב וממילא יש להם חלק לצאת מן הטבע. ובאמות הרבה מדרכות בעניין זה אבל כל אחד כפי מה שיוצא מן הטבע ומתנדב לבו לה' לצאת מהבלי עולם. כך זוכה לראות אור התורה והשגות אלקות א' המרבה ואחד הממעיט. רק בזמן המשכן הוציאו זה בשלימות מכח אל הפועל. והוא עדות שנמצא בעצם נפשות בני' זה הכת: